תכנית

ננו-ארט

יום שני, ט"ז בטבת תשע"ו
28 בדצמבר 2015

בית בלגיה קריית אדמונד י' ספרא
האוניברסיטה העברית

מה בתוכנית

17:00 התכנסות

17:10 דברי פתיחה וברכות

17:25 הרצאות קצרות: פרופ' דני פורת - ננו למען האנושות

מיכל מור, אוצרת האוניברסיטה - אמנות הננו במרכז

17:45 ד"ר עפרה בני, עדי קרש בלומן והאמניות מעיין ליבמן ויערה ניראל

17:55 ד"ר מיטל רכס והאמנים וסיל סריבני ומקס אפשטיין

18:05 ד"ר ג'ניפר גלניס, פרופ' דניאל הריז והאמנית ליאורה וייז

18:15 ד"ר אילון שרמן והאמנים איתי שלמברג, רומי ארדן לנל,

ירון שטיינבג, אורית שרמן וקרן נוטיק

18:25 הפסקה

18:45 פרופ' דניאל מנדלר והאמנית שמרית מלול

18:55 פרופ' דויד אבניר והאמן עידו בטש

19:05 ד"ר ג'ניפר גלאניס ופרופ' דניאל הריז והאמניות שרונה פלורסהיים,

ליאל ספיר, שיר יפת וטל יזרעאל

19:15 פרופ' נדב כ"ץ והאמן צבי סהר

19:25 סיכום

עולם הננו

השם ננו מיוונית ננוס פירושו בעברית ננס. מקובל לחשוב שאנו חיים היום בתקופת הננו, מאחר ומילה זו הפכה להיות בשימוש יומיומי ומאחוריה מסתתר עולם מדעי שגולש גם לעולם הלא-מדעי.

עולם הננו מקורו ביחידת האורך ננומטר ששווה לאורך המתקבל אם מחלקים את המטר ל-1,000,000,000 חלקים שווים. מובן שגודל כזה אינו נראה לא בעיין וגם לא במיקרוסקופים הרגילים והוא קשה להמחשה. הוא בערך העובי של שערה שנחתכת באופן שווה ל-10,000 חלקים.

עולם הננו מתאר למעשה גופים שלהם גודל של מספר ננומטרים (פחות מ-100 ננומטר) שבאופן מפתיע יש להם תכונות שונות מאשר לאותם החומרים בגדלים גדולים יותר שהם הגופים שאנחנו מסוגלים לראות ולהחזיק. הגופים הננומטרים שיכולים להיות בעלי צורות שונות ומשונות (כדורים, מוטות וכד') מורכבים מעשרות ועד מאות אטומים המוחזקים ביחד על ידי כוחות כימיים.

לחומרים ננומטרים תכונות כמו צבע, מסיסות וכד' שנובעים באופן ישיר מגודלם הקטן וכאמור שונים מהתכונות שיש לחומרים זהים שלהם גדלים מאקרוסקופיים. לדוגמא, לחלקיק ננומטרי של זהב יכול להיות צבע אדום או כחול (בהתאם לגודלו) ששונה כמובן מהצבע של זהב שאנחנו מכירים, בגופים הקטנים ביותר שאנחנו מסוגלים לראות. התכונות הפיסיקליות והכימיות השונות של חומרים ננומטריים הופכים אותם לאטרקטיביים במיוחד בהרבה מאד יישומים כמו: חיישנים זעירים, נשאים לתרופות בתוך הגוף, רכיבים אלקטרונים ורכיבים אופטיים. המחקר העצום שנעשה הן בעולם המדע וכיום גם בתעשייה מנסה לנצל את התכונות המיוחדות של חומרים אלה (קיימים אלפי חומרים ננומטרים שונים) לטובת האדם והאנושות. יחד עם זאת, אנשי המדע מוצאים עצמם לא פעם מתקשים להסביר את מושג עולם הננו לציבור הרחב.

'אישקט' – עבודת מחול ווידאו

ד"ר עפרה בני- מרצה בכירה, ראש מעבדת מחקר, במכון למדעי התרופה בבית הספר לרוקחות והפקולטה לרפואה באוניברסיטה העברית. תואר דוקטור מהטכניון בהנדסה ביוטכנולוגית, סיימה פוסט-דוקטורט באוניברסיטת הרווארד בהנחית פרופ' יהודה פולקמן ועבדה במשרת מחקר בבית חולים לילדים בבוסטון במחלקה של ביולוגיה ווסקולרית.

עדי קרש בלומן- לימודים לתואר דוקטור בהנחיית ד"ר עפרה בני, המכון למדעי התרופה, בי"ס לרוקחות, הפקולטה לרפואה, עין כרם, האוניברסיטה העברית.

מעין ליבמן-שרון- כוריאוגרפית, ירושלמית, בעלת תואר ראשון ושני מהאקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים עם התמחות בכוריאוגרפיה. יצירתה לוקחת השראתה מטקסטים יהודיים. חברה בעמותת הכוריאוגרפים. מעלה יצירותיה בפסטיבלים ברחבי הארץ. יו"ר פורום 'יעל' ליוצרי מחול עצמאיים בירושלים, שיזמה ומובילה עיריית ירושלים, המחלקה למחול.

יערה ניראל- יוצרת בינתחומית בוידאו, מחול, פרפורמנס, עיצוב חלל ובמה.
בוגרת בצלאל האקדמיה לאמנות ועיצוב בירושלים, החממה לאמנים צעירים בי"ס מוסררה ע"ש נגר ו'כלים - גוף לכוריאוגרפיה'. מציגה בפסטיבלים בארץ ובחו"ל.

מיכל אגסי ולורה קירשנבאום- רקדניות ושותפות ביצירה.

הפרויקט:
אנגיוגנזיה היא תהליך של יצירת כלי דם מואצת המתרחש בגידולים סרטניים. בשימוש בשיטות ננוטכנולוגיות ניתן לנצל 'פגמים' שקיימים בכלי הדם הסרטניים ולייצר ננו-חלקיקים נשאי תרופות. בתכנון והנדוס חכם של המערכת הננו-טכנולוגית ניתן למקד את הטיפול הסרטני באזור הגידול בלבד ולהקטין חשיפה לא רצויה בשאר הגוף.

יצירה זו שואבת השראה מהתהליכים הדינאמיים והקינטיים שמאפיינים את הגידול הסרטני, מתנועת החלקיקים הננומטרים והדיפוזיה שלהם אל תוך התא הסרטני, מהצורניות המשתנה של התאים והחללים הנוצרים ביניהם ומהאינטראקציה הנוצרת על ידי הננו חלקיקים .את הננו חלקיקים לא ניתן לראות בצורה ישירה. 'נעלם' זה מופיע בתוך העבודה תוך שימוש בהקרנת וידאו על הרקדניות ויצירת חללים חדשים הנוצרים ומשתנים בהשפעת התנועה שבין הרקדניות והתוכן המוקרן, ויוצר דימוי חדש.

ליווי אמנותי: רובי אדלמן, מנהל אמנותי שותף, מרכז מחול שלם.

מעגל ג'יוטו

ד"ר מיטל רכס- מרצה בכירה, ראש מעבדת מחקר במכון לכימיה של האוניברסיטה העברית. תואר דוקטור מאוניברסיטת תל אביב, סיימה פוסט-דוקטורט במחלקה לכימיה של אוניברסיטת הרווארד. מחקרה עוסק ביצירת חומרים חדשים בהשראת הטבע.

מקס אפשטיין- תואר שני (MFA) במחלקה לאמנות באוניברסיטת חיפה, תואר ראשון במחלקה לפיסול ועיצוב קראמי, בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. אמן רב תחומי שעיקר עבודתו במיצב, שמשלב צילום ציור פיסול ואנימציה. הציג במוזיאונים וגלריות בארץ ובחו"ל, בין השאר במוזיאון וילפריד, מוזיאון אטנוגרפי רוסי, בית טיכו (מוזיאון ישראל), מוזיאון ארץ ישראל ועוד. מייסד ומנחה של פרויקט חינוכי וחברתי – סטודיו לאנימציה לילדים ונוער "ילדי פרא"

וסיל סריבני - תואר ראשון בתיאוריה למוסיקה במכללה אקדמיית למוסיקה דניפרופטרובסק. בעל תואר ראשון מהאוניברסיטה דניפרופטרובסק פקולטה ללשון וספרות (התמחות בסינית ואנגלית), אוניברסיטת שנחאי, התמחות בסינית מודרנית, תואר שני בסינולוגיה עתיקה באוניברסיטה עברית, לימודי מזרח אסיה. אמן רב תחומי, מחנך בתחום חינוך בליתי פורמלי בשימוש של אנימציה. מייסד ומנחה של פרויקט חינוכי וחברתי – סטודיו לאנימציה לילדים ונוער "ילדי פרא".

הפרויקט:
הפרויקט עוסק בבניית "מעבדה" למחקר אמנותי שמאפשר הסתכלות פילוסופית חדשה על המושג ננו. ב"מעבדה" הזאת נוצרת מערכת יחסים בין שלושת המשתתפים : חוקר, אומן והילדים. המערכת הזאת מאפשרת מפגש בין מדע ואמנות אקדמית ובין אינטואיציות וספונטניות של הילדים. התהליך של המחקר מתבסס על התכתבות באמצעות הדימויים. הדימוי התחלתי הינו תצלום ממעבדת הכימיה העוסקת בננו טכנולוגיה.

האתגר לכל משתתפי הפרויקט הינו שונה. החוקר מחפש פתרון מחודש לבעיית המחקר. האמן מפתח את שיטת העבודה שמאפשרת הסתכלות מזווית חדשה על הסביבה היום יומית . הילדים המציאו תכונות ונרטיבים שמגדירים את אופן ההתנהגות של אותם הדימויים הרלוונטיים למחקר של החוקרים ולמילון הויזואלי של האמן. בכל שלב של ההתכתבות הזאת מתעוררות שאלות נוספות אצל כל אחד מהמשתתפים. בסוף התהליך נגיע למיצב טוטאלי המשקף את החיבורים שנוצרו בין התחומים ומאפשר לצופה להפוך לחלק אינטגרלי של התהליך. שיטה שנוצרה במעבדה מסוג זה יכולה לשרת גם כמרחב ניסיוני ללימודי מדע ואמנות לנוער.

ליווי אמנותי: לאה מאואס, מנהלת אומנותית שותפה, מרכז מעמותה.

מטפורה מולקולרית

פרופ' דניאל הריז - למד לימודי דוקטורט באוניברסיטה העברית, יצא ללימודי פוסט דוקטורט במכון הבריאות האמריקאי וחזר לאוניברסיטה העברית בה הוא פרופסור חבר במכון לכימיה.

ד"ר ג'ניפר גלניס - קיבלה תואר דוקטור לרפואה באוניברסיטת טקסס, אבל החליטה לפנות לחקר המדע. היא הגיעה למכון הבריאות האמריקאי כדי לעשות פוסט דוקטורט, שם פגשה את דניאל הריז, ובהמשך בחרה לעשות תקופת מחקר נוספת באוניברסיטה העברית עם דניאל. היום היא חוקרת בכירה באוניברסיטת בן גוריון.
דניאל וג'ניפר חוקרים בעזרת הדמיית מחשב, את הנטייה של מולקולות להתקבץ עם מולקולות הדומות להן ולדחות מולקולות בעלות תכונות שונות מהן.

ליאורה וייז - קיבלה תואר בביולוגיה מהאוניברסיטה העברית אבל החליטה לפנות לאמנות. אמנית רב תחומית, מציגה בארץ ובחו"ל, בין הקירות הלבנים ובחללים הציבוריים.
עוסקת בהתנהלות האנושית הנובעת מדפוסים קמאיים דרך סיפורים, אגדות ומיתולוגיות, או בהקבלה למולקולות, את הנטייה שלנו להשתייך לקבוצה עם מי שדומה לנו והיצר לדחות את מי ששונה מאיתנו.

הפרויקט:
המחקר המשותף עוסק ביצירת תבניות סדר של חלקיקים בחלל משותף והארגון הספונטני שלהם בקבוצות. מצד אחד התחום המדעי הולך וצובר עניין בגלל יישומים אפשריים החל מתעשיית האלקטרוניקה ועד לחקלאות. מצד שני גם האמנית מחפשת תבניות של "סדר", היא צופה בהתנהלות האנושית, שואלת שאלות על המוסר החברתי, על גזענות, על דחיית הזר ועל הנטייה שלנו להתקבץ עם מי שדומה לנו.

בשיתוף הפעולה בין המדענים לאמנית, אנחנו לומדים מסדר הגודל המולקולרי וחוקרים את סדר הגודל הבא, מעבר למולקולרי. אנחנו מתמקדים במיצב אמנותי מדעי שהוא שולחן רטט הנותן ממד של אקראיות,עליו מוצבים אובייקטים בעלי נטייה בסיסית לארגון. השאלות המחקריות המשותפות שלנו עוסקות בדחיית השונה, משיכת הדומה, וסגרגציה.

ליווי אמנותי: לאה מאואס, מנהלת אומנותית שותפה, מרכז מעמותה.

ננו בתנועה- אילו אנחנו היינו בתוך תא

ד"ר אילון שרמן -חוקר באוניברסיטה העברית בתחום הביופיזיקה.

ירון שטיינבג - אומן ומאייר מרצה לאיור במחלקה ללימודי חוץ בצלאל ויוצר אומנותי.

רומי ארדן לנל - אמנית מולטימדיה ווידאו פרפורמנס.

קרן נוטיק - כוריאוגרפית, רקדנית ומורה למחול.

אורית שרמן - כוריאוגרפית, מורה למחול ומנהלת בתחום המחול.

איתי שלמברג - מורה לקולנוע ויוצר קולנוע .

הפרויקט:
הפרויקט עוסק בתנועה ובהתארגנות של חלבונים בתוך תא חי. תנועת החלבונים היא אקראית בעיקרה אולם יוצרת תופעות מסודרות. הפרויקט מציע "להיכנס לתוך התא" ולשקף את תנועת החלבונים והאינטראקציות ביניהם תוך אנלוגיה בין תנועה של רקדנים לתנועת החלבונים ע"י הקרנה בפיסול מרחבי תלת מימדי.
הפרויקט משלב תחומי אומנות שונים לרבות מחול, קולנוע, אינטרפולציה גרפית ממוחשבת והקרנה דרך פיסול מרחבי.

תודה ללירן נוטיק, צביקה היזקייאס ולסטודנטים מהמעבדה לביופיזיקה של אילון שרמן,מכון רקח באוניברסיטה העברית.

ליווי אמנותי: רובי אדלמן, מנהל אמנותי שותף, מרכז מחול שלם.

--- הפסקה ---

Terra incognita: משא בארץ לא נודעת

פרופ' דני מנדלר - יליד ארגנטינה הוא פרופ' במכון לכימיה של האוניברסיטה העברית ומשמש גם כסגן דיקן למחקר של הפקולטה למתמטיקה ומדעי הטבע. מחקרו הבסיסי והיישומי עוסק בקשת רחבה של נושאים שהמשותף להם הוא שכבות דקות וציפויים. בין השאר הוא חוקר מערכות להמרת אנרגית שמש כמו גם פיתוח שיטות לזיהוי טביעות אצבעות סמויות. המחקר הקשור לפרויקט זה מתמקד בחומרים ננומטרים שנמצאים ב-interface שבין מים לאוויר או בין מים למוצק.

שמרית מלול - אמנית בינתחומית, ילידת ישראל. עבודותיה מורכבות משילוב של פרפורמנס גופני וקולי, הלחנה, עיצוב סאונד, כוריאוגרפיה, וידיאו-ארט, מולטימדיה, שירה וחומרים פלסטיים. יצירותיה חותרות אחר פירוק המוכר, חשיפת עולם הנסתר ותת המודע, פריצה, ערעור וחקירת הגבולות בין המדיומים השונים של האמנות ובין קהילה, אנתרופולוגיה, שבטים, פילוסופיה, מדע וטבע. שמרית השלימה את התואר הראשון באוניברסיטת חיפה בחוגים מוסיקה – קומפוזיציה וקול ותיאטרון- יצירה, משחק ופרפורמנס, ואת התואר השני באוניברסיטת תל אביב בתכנית ליצירה בימתית, חזותית וביצוע. השתלמה בקורסים בכוריאוגרפיה, בוטו, פלמנקו ומחול מודרני, עריכת סאונד ווידאו וצילום. לצד עבודתה האומנותית עוסקת בעבודה דוקו-אמנותית באמצעות קולנוע ובמה עם נשים ונערות במצוקה.

הפרויקט:
"משא בארץ לא נודעת" הוא מסע או אם תרצו ניסוי ממושך, מרתק ומאתגר שאותו עברו ועוברים שני אנשים שמגיעים מעולמות תוכן, שלכאורה מרוחקים מאד זה מזה, עם הרצון למצוא את המקום שבו מדע ואמנות יכולים להיפגש ולהתחבר על בסיס שווה. זהו מסע ממושך עם עליות ומורדות, משא כבד בארץ לא נודעת...

הרעיון היושב בבסיס העבודה והמחקר הוא הבנת ההשפעה והתגובה של ננו-חומרים על האדם, על תחושותיו, על השתנותו ועל תגובתו הקולית והגופנית בעקבות אינטראקציה עימם. התגובה ההדדית של האדם על החומר היא לא פחות מרתקת ומאפשרת לגלות תכונות חדשות בהתנהגותם של הייצור האנושי והחומר. הפרויקט מבקש לאתר חומרים ננומטרים שבאינטראקציה עם הגוף האנושי יוכלו לייצר תגובה חושית שניתן יהיה לגלות ולפתח דרכה שפה אומנותית ומדעית חדשה. מגע האדם עם המתכת בהתהוותה הוא נקודת ההתחלה...

מה המשמעות של המחקר הזה, החותר אחר גילוי וחשיפת הלא נודע באינטראקציה שבין אדם וחומר בהקשר של העולם היום, שהופך יותר ויותר מתכתי ולא טבעי? מה קורה לאמן המוכן לשים את גופו בחלל מעבדה ולעטוף גופו עם חומרים הזרים לו? מהן התמורות האנושיות, הרגשיות, הפילוסופיות והאמנותיות שייוולדו מניסוי כזה?

ליווי אמנותי: רובי אדלמן, מנהל אמנותי שותף, מרכז מחול שלם.

תפישת שמאל וימין: תמונות ראי ממולקולות ועד למייצבים כוריאוגרפיים

פרופ' דוד אבניר - פרופסור לכימיה באוניברסיטה העברית שם אף קיבל את כל הכשרתו ותאריו. מילא מגוון תפקידים, וביניהם ראש המכון לכימיה. פעילותו המדעית העכשווית כוללת אספקטים שונים של מדע החומרים, וכן אספקטים שונים של סימטריה וכיראליות במדעי הטבע. חיבר מעל 360 מאמרים מדעיים, רבים מהם מאד מצוטטים, וזכה לאותות כבוד רבים, שהאחרון בהם הוא אסופת מאמרים לכבודו בעתון המדעי *Nanoscale*.

עידו בטש - כוריאוגרף עצמאי הפועל בישראל, וכן כוריאוגרף-תושב בקבוצת Random Collision בהולנד. מאז 2002 עידו הופיע ב Les Ballets C de la B, בקבוצת ענבל פינטו ואבשלום פולק, בקבוצת המחול הקיבוצי העכשווי, בקבוצת גלילי ועוד. השתתף בפרויקטים של הכוריאוגרפים עידן כהן, טליה בק, ורועי אסף. במקביל לפעילותו זו, עידו יזם פרויקטים עצמאיים בשיתוף פעולה עם אמנים ומדענים מתחומים שונים. מלמד בכיתות של מחול עכשווי, ומנחה סדנאות על שיטת "תודעת הקוף" אותה פיתח.

הפרויקט:
כשם שיד ימין ויד שמאל הן תמונות מראה האחת של השנייה, כך בעולם הכימיה והביולוגיה קיימות מולקולות שיכולות להופיע כשמאליות, או כתמונת הראי שלהן - ימניות. האבחנה בין שתי האופציות קריטית לכל תופעות החיים ברמה המולקולארית. האם היא גם חשובה בכוריאוגרפיה? האם העמדת מיצב כוריאוגרפי מסוים, לעומת העמדת תמונת הראי של אותו מיצב משפיעה על התפיסה האסתטית של המחול? האם היא משפיעה על התמודדות הרקדן עם הביצוע? מחקרים בפסיכולוגיה של תפיסה אסתטית מרמזים שאכן, תפישת שמאל לעומת ימין של אותו עצם, עשויות להיות מאד שונות.
כלים מחקריים מתחום הכימיה, הביולוגיה ומדעי המחשב, ישולבו כדי להתמודד עם שאלה מחקרית זו שהינה חדשה לגמרי בתחום המחול. המחקר כבר יצא לדרך: צילומי וידאו ראשוניים של מקטעי ריקוד בתצורת שמאל ובתצורת ימין צולמו, ואנליזה ממוחשבת שלהם נמצאת בביצוע.

ליווי אמנותי: רובי אדלמן, מנהל אמנותי שותף, מרכז מחול שלם.

מודל מולקולרי למהפכה

פרופ' דניאל הריז- כימאי תאורטי ופיזיקלי במכון לכימיה באוניברסיטה העברית, עיסוקו בעקרונות של ארגון עצמי המובילים להתארגנות מאקרומולקולרית של מולקולות ביולוגיות.

ד"ר ג'ניפר גלניס - חוקרת בכירה במחלקה להנדסה כימית באוניברסיטת בן-גוריון בנגב. עניינה המדעי בארגון עצמי ויצירת דפוסים או תבניות סדר. במחקריה משלבת שיטות ניסיוניות, ממחושבות, ותאורטיות.

טל יזרעאל - אמנית צילום ומיצב, מרבה לשלב פרקטיקות מתחום המדע והמעבדה בעבודותיה. MFA מ-Claremont Graduate university.

שיר יפת - אמנית פלסטית, תואר B.edFA, מדרשה לאמנות, בית ברל. יוצרת בפיסול וצילום.

ליאל ספיר - דוקטורנט במעבדה של פרופ' דניאל הריז, החוקר יחסי דחיה ומשיכה בין אוסמולוטים לחלבונים.

שרונה פלורסהיים - כוריאוגרפית ואמנית אלתור. משלבת בעבודותיה כוריאוגרפיה בנויה ומבנים מורכבים של אלתור המדגישים את היחסים הנוצרים בזמן אמת בין המרחב, הרקדנים והקהל. בעלת MFA מהאקדמיה לאמנויות ArtEz בהולנד. יוצרת ומציגה בארץ, באירופה ובאפריקה.

הפרויקט:
שיתוף פעולה רב תחומי העוסק במחקר של מנגנונים המביאים להתארגנות ספונטנית ויוצרים מבנים של סדר עצמוני, ללא התערבות חיצונית, במערכות בעלות סדרי גודל שונים: ממולקולות דרך סוציולוגיה זואולוגית ועד להתנהגות אנושית. תוצאות המחקר המשותף יוצגו בחלל מעוצב בעל זיקה לחללים בהם פועלים האמנים והמדענים: סטודיו / גלריה / מעבדה, באופן שבו לא יהיה מיקוד מכוון של הקהל. הביקור בחלל יזמין את הקהל לצפות במגוון אירועים פרפורמטיבים ומייצבים העוסקים באנטרופיה והתארגנות עצמית באופנים המעוררים את כל החושים, ובה בעת להיות חלק מתהליך של התארגנות עצמאית ספונטנית אשר יתועד בזמן אמת.

ליווי אמנותי: גיא בירן, מנהל אמנותי, הזירה הבינתחומית.

זמן (שם זמני)

פרופסור נדב כ"ץ חוקר במכון רקח לפיסיקה. נושאי המחקר במעבדה הינם תהליכים קוונטיים במערכות על-מוליכות ואופטיות. שאלת המחקר של הקבוצה היא היווצרותו של חץ הזמן ותהליכים בלתי הפיכים, למרות שהפיסיקה הבסיסית הינה סימטרית.
נדב עוסק גם בפרויקטי חינוך ופעילות ציבורית בנושאי אנרגיה ואיכות הסביבה. נשוי ואב לארבעה ילדים

צבי סהר - שחקן, במאי ובובנאי, זוכה מלגות מטעם קרן אמריקה ישראל וה-Jim Henson Foundation. בוגר הסטודיו של יורם לוינשטיין, תואר ראשון בהצטיינות יתרה מהחוג לתיאטרון של אוניברסיטת חיפה. סהר שיחק בתיאטראות המובילים המובילים בישראל, רפרטוארי ופרינג', וייסד את שפת התיאטרון PuppetCinema - תיאטרון בובות ווידאו הפועל בישראל ובניו יורק ומופיע ברחבי העולם. הצגותיו 'Planet Egg' ו'הדרך לעין חרוד' (ע"פ ספרו של עמוס קינן) מוצגות בישראל וברחבי העולם.

הפרוייקט:
עוסק בזמן - הנסיון להבין את הזמן, להרגיש אותו, להתערב בו ולנצל אותו. הפרוייקט התיאטראלי יבוסס על נושא שלישי המרתק את סהר וכ"ץ - יוספוס פלאביוס, אשר כותב בספריו את עברו - עבור העתיד. כהיסטוריון הוא מבצע בתקופתו ובזמנו 'התערבות בזמן'.
כיצד נתפס הזמן וכיוונו בתקופות השונות? וכיצד משפיעה רוח התקופה על תפיסת הזמן? וכיצד תשפיע תפיסת הזמן המודרנית על מדיום המופע התיאטרלי, אשר רודף תמידית אחרי ייצור התחושה שהכל קורה 'כאן ועכשיו'?

ליווי אמנותי: גיא בירן, מנהל אמנותי, הזירה הבינתחומית.

על פרויקט הננו-ארט

פרויקט משותף בין המרכז לננו מדע ולנוטכנולוגיה, הפקולטה למדעי הטבע, האוניברסיטה העברית לעיריית ירושלים בשילוב קבוצות מתחומי אמנויות הבמה והאמנויות הפלסטיות הירושלמיות מרכז מחול שלם, הזירה הבין תחומית ומעמותה. במשך שנה שלמה שיתפו פעולה החוקרים והאמנים בניסיון לתרגם איש את שדהו של השני.

בערב זה תגיע לידי ביטוי חשיפה ראשונית לתהליכי עבודה ופרי שיתוף פעולה שבין מדענים לאמנים. המפגש שבין עולם הננו לאמנות הוא מרתק וטומן בתוכו אפשרויות אינסופיות הן מבחינת אנשי האמנות, דהיינו, יצירתיות, והן כאמצעי להעברת עולם קסום זה לקהל שאינו חשוף לו.

אוצרות והפקה
מיכל מור, רובי אדלמן, לילך אורנשטיין ותרצה לביא